

Marc van den Tweel

'Verdriet zorgt voor scherper inzicht in wat van waarde is'

.....
Marleen Janssen Groesbeek
.....

Marc van den Tweel maakte de overstap van het WNF naar het Ronald McDonald Kinderfonds. De wens om 'iets voor kinderen te doen' ging daarmee in vervulling.

gentig al een paar jaar gewerkt — trof ik een tamelijk bedaagde organisatie aan. Gerespecteerd aan alle kanten, een gerenommeerd instituut maar met weinig behoefte om meer naar buiten te treden.'

Daar heeft Van den Tweel met veel enthousiasme verandering in gebracht. Niet alleen zorgden de nieuwe campagnes en partnerschappen voor een verdubbeling van het bedrag aan eigen inkomstenwerving van het WNF, ook steeg het aantal donateurs naar bijna een miljoen. Volgens mensen uit de marketing kwam dat omdat Van den Tweel erin slaagde om het Wereldnatuurfonds te laten opduiken bij de dagelijkse boodschappen in de supermarkt en zelfs in de Efteling. Daar konden kinderen met een namaakpanda een wereldreis

Bij het Ronald McDonald Kinderfonds letten ze op de kleintjes. Het kantoor waar directeur Marc van den Tweel met een kleine staf zetelt, is gelegen op een obscuur bedrijventerrein in De Bilt. Vlakbij een woonwijk die in de jaren zeventig nog nieuw te noemen was maar nu een gedateerde indruk geeft. De jonge kinderen van de school die in dezelfde straat gelegen is, kan het weinig schelen. Zij rennen enthousiast over het schoolplein. Zo te zien gezond en wel.

'Dat we de euro's niet aan onszelf besteden, kun je hier zien. We hebben hier niet veel nodig', zegt Van den Tweel over de bescheiden kantoorruimte waar tussen de middag op zijn Hollands met hagelslag wordt geluncht aan een lange vergadertafel. 'We besteden ons geld liever aan de huizen.'

Met huizen bedoelt hij de Ronald McDonald-huizen. Een soort hotel op korte afstand van ziekenhuizen en zorginstellingen waar ouders van zieke en gehandicapte kinderen kunnen logeren als hun kind opgenomen is. Het eerste Ronald McDonald-huis in het Amerikaanse Philadelphia dateert uit 1974 en was een initiatief van de Britse oncoloog Audrey Evans. Zij sloot een pact met de Amerikaanse fastfoodketen McDonald's om speciale huizen waar de ouders konden logeren te financieren en daarom zijn ze vernoemd naar de clown van de fast-foodketen Ronald McDonald.

Het initiatief heeft in vele landen in de wereld navolging gekregen. Het eerste huis in Nederland werd in 1985 geopend door prinses Margriet. Sindsdien zijn er vijftien bijgekomen en hebben Van den Tweel en zijn club een aantal nieuwe projecten onder hun hoede. Die zullen niet te lijden hebben onder de kredietcrisis. Van den Tweel ziet de donaties aan zijn fonds nog niet afnemen. 'Maar ik merk wel meer terughoudendheid bij het bedrijfsleven. Ik word minder snel teruggebeld dan een aantal maanden geleden. Maar dat komt wel goed. Ik geloof in goede timing en een persoonlijke benadering. Bovendien hebben wij met de meeste bedrijven afspraken voor meerdere jaren. Die langetermijnrelaties zijn heel waardevol.'

Dat klinkt wel erg afwachtend voor de man die bekend staat als een fanatieke verkoper van de goede zaak. Van FM, het tijdschrift voor filantropie en bestuur, kreeg hij de kwalificatie 'een offensief maatschappelijk ondernemer'. In 2005 werd hij door zijn eigen vakgenoten verenigd in Logeion genomineerd als Communicatiemanager van het Jaar.

Die lof was allemaal voor zijn werk bij het Wereld Natuur Fonds waar hij acht jaar werkte: de eerste drie als hoofd marketing en communicatie; de laatste vijf als zakelijk directeur van de grote natuurorganisatie. 'Ik had het bij het WNF erg naar mijn zin en ik heb er veel dingen mogen doen, zoals partnerschappen met een aantal grote bedrijven: KLM, Rabobank, Center Parcs en elektronicaketten BCC. Toen ik in 2000 daar weer binnenliep — ik had in de jaren ne-

zeer is hij het meeste toe op het opzetten van ledenprogramma's in opkomende economieën als Brazilië en Polen. 'Voor de fondsenwerving van goede doelen is een middenklasse essentieel. Dat zie je in bijna elk land. Er ontstaat een groep mensen die het goed hebben en vervolgens een bijdrage willen leveren aan een betere wereld. Als je dan een bekende en toonaangevende club bent als het Wereldnatuurfonds dan willen mensen daar graag aan geven.'

Na acht jaar WNF wilde Van den Tweel wel weer eens wat anders. 'Ik vind dat een mens zichzelf moet blijven uitvinden. Dat betekent voor mij dat ik af en toe wat anders moet gaan doen. Bovendien wilde ik graag een volgende stap zetten in de goededoelensector. Omdat ik een familieman ben en dol ben op kinderen, wilde ik graag iets met kinderen doen.'

Maar Van den Tweel had meer eisen voor zijn nieuwe baan. Het moest in Nederland zijn en de nieuwe organisatie mocht niet al te groot zijn. Toen hij gevraagd werd om directeur te worden van het Ronald McDonald Kinderfonds viel alles op zijn plaats. Net zoals acht jaar eerder bij het WNF.

Werken voor een goed doel, was voor Van den Tweel niet iets wat hij altijd had gewild. 'Ik ben nieuwsgierig en lees alles wat los en vast zit. Dus een lag de keuze voor de journalistiek voor de hand. Dus deed ik na mijn middelbare school de HBO-leiding journalistiek en communicatie in Kampen.'

Maar na twee jaar schrijven voor Wegeners huis-aan-huisbladen en regionale dagbladen, hield Van den Tweel het voor gezien. 'Ik ben toch veel meer een doener dan een beschouwer. Bovendien ga ik altijd voor goud. Ik kan wel aardig schrijven maar een geweldige journalist was ik nooit geworden.'

Na een aantal jaren en banen in de marketing en communicatie — waaronder zijn eerste ervaringen als plaatsvervangend hoofd communicatie van het WNF — belandde Van den Tweel in 1997 bij de organisatie-adviseurs van Twynstra Gudde. Opnieuw een organisatie waar hij zich erg prettig voelde. 'Het is een bedrijf waar aan de ene kant een scherp oog is voor de prestaties en resultaten van mensen, maar waar aan de andere kant ook rekening gehouden wordt met mensen die een deukje hebben opgelopen.'

Het is in zijn tijd bij Twynstra Gudde dat Van den Tweel zelf twee flinke deuken oploopt. 'Mijn zwager van 34 kreeg kanker en ging binnen een half jaar dood. Wij waren hele goede vrienden. Ik was zelf ook nog maar begin dertig en was zwaar onder de indruk van hoe snel het leven weg kan glippen. Ik nam mij voor om alles uit het leven te halen dat erin zat.'

Dat dat alles toch aan grenzen gebonden moest worden, bleek bij de geboorte van zijn zoon Tom. Hoewel zijn vrouw Ilse en hij nog jong waren, bleek Tom het Downsyndroom te hebben. 'Daar hadden we natuurlijk helemaal niet op gerekend. Het zette mij opnieuw aan het denken over wat ik wilde in mijn leven, met mijn leven. Op zich was mijn baan bij Twynstra

Marc van den Tweel: 'Ik ben, net als mijn vader, een ondernemer. Niet bij een bedrijf maar bij een goed doel.'

Foto: Peter Strelitski

Reputatie Een offensief maatschappelijk ondernemer

Karakter Ik ben toch veel meer een doener dan een beschouwer

Fondsenwerving Ons geld is niet afgedwongen door belastingheffing

CV	Naam
1964	Geboren in Geleen
1983-	HBO Journalistiek en Com-
1987	municatie in Kampen
1986	Journalist bij Wegener
1997	Adviseur Twynstra Gudde
2000	Hoofd marketing & commu-
	nicatie WNF, later mede-di-
	recteur
2008	Directeur Ronald McDonald
	Kinderfonds

Gudde prima. Een organisatie-adviseur mag, net zoals een journalist, alle vragen stellen. En je kan gelukkig zelf met de antwoorden aan de slag. Maar je blijft toch altijd een buitenstaander.'

Noordpool

Van den Tweel voelde het gemis aan passie. 'Ik wilde iets waar je helemaal door meegesleept wordt, iets dat niet voelt als een baan. In mijn eerste periode bij het Wereld Natuur Fonds ben ik meegeweest op een Noordpoolexpeditie. Die mannen deden onderzoek op de Noordpool, waren waanzinnige professionals, maar deden alleen maar dingen die zij leuk vonden. Dat sprak mij enorm aan. Toen ik door alle gebeurtenissen zo aan het nadenken was over wat te doen met mijn leven, belde het WNF of ik hoofd marketing en communicatie wilde worden...'

Op de suggestie dat de baan bij het WNF ook de ruimte gaf om het wat rustiger aan te doen en meer bij zijn gezin te zijn, reageert Van den Tweel fel. 'Ik ben nog nooit zo veel van huis geweest als in mijn tijd bij het Wereld Natuur Fonds. Bij goede doelen, of het nu bij het WNF is of hier bij het Ronald McDonald Kinderfonds, wordt heel hard gewerkt. Dat is logisch. Mensen zijn hier ook professionals maar hebben ook nog eens hart voor de zaak. Ze doen hun werk vanuit een bevlogenheid. Daar past geen van negen tot vijf-mentaliteit bij.'

Van den Tweel is bijna nog lyrischer over zijn 1500 vrijwilligers die het de ouders in de Ronald McDonald-huizen zo goed mogelijk naar hun zin willen maken. 'Hun werk is emotioneel zwaar. Want zij hebben te maken met ouders van wie het kind ernstig ziek is en die het moeilijk hebben. Als ouder van een gehandicapt kind weet ik hoe moeilijk het kan zijn. Tom is ons grootste verdriet maar ook ons grootste geluk.'

Als directeur van het kinderfonds blijft Van den Tweel op afstand. 'Natuurlijk ga ik regelmatig kijken bij de huizen, maar vooral uit be-

langstelling en om me te laten informeren wat er moet gebeuren. Dat is ook een vorm van zelfbescherming want je kan ook te betrokken raken. Maar in principe zijn de locaties in het land zelfstandige eenheden. Voor mij is het belangrijk te weten wanneer ik moet ingrijpen en wanneer ik op afstand moet blijven. Wij hier in De Bilt zijn toch vooral voor de ondersteuning en het voor de mensen in het veld zo gemakkelijk mogelijk te maken om hun goede werk te doen.'

Dat neemt niet weg dat Van den Tweel niet bij het kinderfonds op de winkel gaat passen. 'Ik heb een aantal ideeën wat ik zou willen doen. Ik houd ervan om voorop te lopen en dingen in beweging te zetten. Maar daarbij is voor mij wel een voorwaarde dat wat de nieuwe initiatieven ook zijn, ze waarde toevoegen aan de organisatie. Waar is het Ronald McDonald Kinderfonds de komende jaren in Nederland nog nodig?'

Van den Tweel lijkt definitief zijn hart verpand te hebben aan de goededoelensector. 'Ik vind waar ik nu zit zo'n mooie plek in de samenleving. Wij dienen een publiek belang met privaat geld. Ons geld is niet afgedwongen door belastingheffing. Mensen hebben hun geld vrijwillig aan ons afgestaan. En wat wij doen behoort niet tot de taak van de overheid, maar is wel erg noodzakelijk. Van die positie geniet ik. Ik zou nooit voor de overheid kunnen werken. Ik ben niet van de regels. Ik voel me veel meer thuis bij het bedrijfsleven.'

En zo komt aan het eind van het gesprek toch nog Van den Tweels oorsprong naar boven: de zoon van een ondernemer met een politieke voorkeur voor de VVD. Van den Tweel senior was eigenaar van een c.v.-bedrijf op de Veluwe met als motto 'niet praten maar poetsen'.

Voor het werk dat Van den Tweel junior doet, is dat praten minstens net zo belangrijk als het poetsen. Hij moet mensen verleiden om zijn goede zaak te steunen en dat betekent veel presentaties geven. 'Ik ben ook een ondernemer, maar dan bij een goed doel.'